ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ: Ψηφιοποιημένο ηλεκτρονικό αντίγραφο το οποίο ταυτίζεται με το αντίστοιχο έντυπο έγγραφο. Θεωρημένο για τη νόμιμη αποθλοποιημένη σήμανση και έκδοσή του, με εγκεκριμένο ηλεκτρονική υπογραφή. Αθήνα, 2025.03.21 14:11:53 EET Η Γραμματέας: GEORGIOS PARASYRIS

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Αριθμός απόφασης 7.9656/2025

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τον Πρωτοδίκη Ειδικής ΕπετηρίδαςΑντωνάτο Διονύσιο, που όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών, και από τη Γραμματέα....Χριστοδούλου Παρασκευή

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 18.11.2024, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ : [redacted], που κατέθεσε, εμπροθέσμως, έγγραφες προτάσεις διά του πληρεξουσίου αυτού Δικηγόρου ΖΙΑΜΠΑΡΑ Δημητρίου (ΑΜ ΔΣΑ 29987)

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣΑνώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία [redacted] νομίμως εκπροσωπούμενης, που κατέθεσε, εμπροθέσμως, έγγραφες προτάσεις διά της πληρεξουσίου αυτής Δικηγόρου Μαγουλά Μαρίας (ΑΜ ΔΣΑ 38400)

Ο ενάγων ζητεί να γίνει δεκτή η από 04.12.2022 αγωγή του, η οποία κατατέθηκε στην Γραμματεία του Ειρηνοδικείου Αθηνών με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 102205/3936/05.12.2022 και η οποία προσδιορίστηκε με πράξη της Προέδρου του Τριμελούς Συμβουλίου Διοικήσεως του ως άνω Δικαστηρίου, για να συζητηθεί κατά την αναφερομένη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και ενεγράφη στο πινάκιο.

Με τις προτάσεις τους οι διάδικοι ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα περιέχονται σε αυτές.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις των άρθρων 2 και 3 του ν.δ. 17-7/13-8-1923 «περί ειδικών διατάξεων επί ανωνύμων εταιρειών», σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 806, 822 και 830 ΑΚ, συνάγεται ότι η σύμβαση κατάθεσης χρημάτων σε τράπεζα συνάπτεται με τη μεταβίβαση της κυριότητας των χρημάτων από τον καταθέτη στην τράπεζα και ταυτόχρονη πληρεξουσιότητα προς αυτήν να αποδώσει τα κατατεθέντα στο δικαιούχο. Συνέπεια της ως άνω λειτουργίας είναι ότι μετά την κατάθεση, αποκόπτεται κάθε δεσμός μεταξύ καταθέτη και κατάθεσης, δικαιούχος της οποίας είναι αυτός υπέρ του οποίου έγινε, η δε τράπεζα, από τότε που με την παράδοση έγινε κυρία των χρημάτων (ΑΚ 1034), έχει ευθεία υποχρέωση να τα καταβάλει στο δικαιούχο, όταν της ζητηθεί. Η κατάθεση χρημάτων σε τράπεζα φέρει το χαρακτήρα

ανώμαλης παρακαταθήκης και εφαρμόζονται επ'αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 830 παρ. 1 ΑΚ, αφενός η περί δανείου διάταξη του άρθρου 806 ΑΚ, κατά την οποία η τράπεζα αποκτά την κυριότητα των κατατεθειμένων χρημάτων, αφετέρου δε η διάταξη του άρθρου 827 ΑΚ, κατά τους ορισμούς της οποίας η θεματοφύλακας τράπεζα, αν ο παρακαταθέτης-δικαιούχος απαιτεί τα χρήματα, οφείλει να τα αποδώσει, και αν ακόμη δεν έχει παρέλθει η προθεσμία που ορίσθηκε για τη φύλαξή τους. Συναφώς, η άρνηση της τράπεζας να αποδώσει στον παρακαταθέτη-δικαιούχο το χρηματικό ποσό της κατάθεσης συνιστά αθέτηση σύμβασης και όχι καθαυτή αδικοπραξία, υπό την έννοια των άρθρων 914 επ. ΑΚ, με αποτέλεσμα να μην γεννά, πέρα από τις αξιώσεις που απορρέουν από τη σύμβαση, και την κατ'άρθρο 914 ΑΚ αξίωση αποζημίωσης τούτου, εκτός αν η υπαίτια πράξη ή παράλειψη, με την οποία παραβιάσθηκε η ενοχική σύμβαση, λαμβάνουσα χώρα και χωρίς τη συμβατική σχέση, θα ήταν παράνομη ως αντικείμενη στο γενικό καθήκον που επιβάλλεται από το νόμο να μη ζημιώνει κανείς άλλον υπαιτίως. Η τράπεζα δικαιούται, κατ'άρθρο 1000 ΑΚ, να διαθέσει τα κατατεθειμένα σ'αυτήν χρήματα κατ'αρέσκεια, επομένως και αν ακόμη αρνείται αυτή να αποδώσει στο δικαιούχο του τραπεζικού λογαριασμού τα κατατεθειμένα χρήματα, ο τελευταίος δεν έχει εναντίον της την κατ'άρθρα 914 επ. ΑΚ αξίωση αποζημίωσης, αλλά μόνο την αγωγή από τη σύμβαση ανώμαλης παρακαταθήκης, κατά τα άρθρα 806, 822 και 830 ΑΚ. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η κατά της τράπεζας αγωγή, με την οποία ζητείται από το δικαιούχο το ποσό της κατάθεσής του, δεν δύναται να έχει άλλη βάση πλην της εκ της ανωμάλου παρακαταθήκης, όχι δε και εξ αδικοπραξίας, διότι η τράπεζα, ακόμη και αν αυθαίρετα παρακρατεί το ποσόν της κατάθεσης, δεν αδικοπραγεί, κατά τα προεκτεθέντα. Εφόσον, λοιπόν, κυριότητα επί των κατατεθειμένων στην τράπεζα χρημάτων αποκτά η τράπεζα και όχι ο δικαιούχος του τραπεζικού λογαριασμού, σε περίπτωση αφαίρεσης των κατατεθέντων χρημάτων από τρίτο, η τράπεζα ευθύνεται έναντι του δικαιούχου σε αποκατάσταση της ζημίας του με βάση τις διατάξεις της καταρτισθείσας μεταξύ τους σύμβασης ανώμαλης παρακαταθήκης, και όχι από αδικοπραξία, αφού αμέσως ζημιωθείσα από την αφαίρεση είναι η τράπεζα, και όχι ο δικαιούχος των χρημάτων του τραπεζικού λογαριασμού. Ως εκ τούτου, αν τρίτος μετήλθε αξιόποινη πράξη και, συνεπεία αυτής, πέτυχε την απόδοση σε εκείνον του ποσού της κατάθεσης, χωρίς την εντολή και εν αγνοία του δικαιούχου, τελείται μεν αδικοπραξία, όχι όμως σε βάρος του δικαιούχου των χρημάτων, αλλά σε βάρος της τράπεζας, η οποία είναι κυρία των χρημάτων και της οποίας η περιουσία βλάπτεται από την παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του τρίτου, ενώ η εναντίον της ενοχική αξίωση του δικαιούχου του τραπεζικού λογαριασμού από τη σύμβαση ανώμαλης παρακαταθήκης παραμένει άθικτη (ΑΠ 1010/2019, ΑΠ 854/2017, ΑΠ 595/2013). Περαιτέρω, με το Ν. 4537/2018 ενσωματώθηκε στο ελληνικό δίκαιο η οδηγία (ΕΕ) 2015/2366 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου. Στο πλαίσιο του νόμου αυτού ρυθμίζεται η υποχρέωση του παρόχου υπηρεσιών προς αμελλητί επιστροφή στον πληρωτή του χρηματικού ποσού που αποτέλεσε αντικείμενο μη εγκεκριμένης από τον τελευταίο πράξης πληρωμής. Κατά το άρθρο 4 του νόμου αυτού ως «πάροχος

υπηρεσιών πληρωμών» ορίζονται τα πιστωτικά ιδρύματα, ως «χρήστης υπηρεσιών πληρωμών» ορίζεται το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που χρησιμοποιεί μια υπηρεσία πληρωμών ως πληρωτής, δικαιούχος ή και με τις δύο ιδιότητες, ως «πληρωτής» ορίζεται το φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο διατηρεί λογαριασμό πληρωμών και επιτρέπει εντολή πληρωμής από αυτό το λογαριασμό, ως «πράξη πληρωμής» ορίζεται η πράξη, η εκκίνηση της οποίας διενεργείται από τον πληρωτή και συνίσταται στη διάθεση, μεταβίβαση ή ανάληψη χρηματικών ποσών, ως «εντολή πληρωμής» ορίζεται οδηγία εκ μέρους του πληρωτή προς τον πάροχο υπηρεσιών πληρωμών, με την οποία του ζητείται να εκτελέσει μια πράξη πληρωμής και ως «μέσο πληρωμών» ορίζεται η εξατομικευμένη συσκευή και/ή σειρά διαδικασιών που έχει συμφωνηθεί μεταξύ του χρήστη υπηρεσιών πληρωμών και του παρόχου υπηρεσιών πληρωμών που χρησιμοποιείται για την εκκίνηση εντολής πληρωμής. Δεν απαιτείται η ενσωμάτωση του μέσου πληρωμών σε υλικό φορέα. Το μέσο πληρωμών μπορεί να συνίσταται σε μία σειρά από διαδικασίες, όπως προσωπικός κωδικός αναγνώρισης (PIN), όνομα χρήστη και απόρρητος προσωπικός κωδικός αναγνώρισης πρόσβασης σε σύστημα ηλεκτρονικής τραπεζικής εξυπηρέτησης. Το μέσο πληρωμών πρέπει να διαθέτει εξατομικευμένα στοιχεία ασφαλείας, τα οποία έχουν δοθεί από τον πάροχο υπηρεσιών πληρωμής στον πληρωτή και είναι γνωστά μόνο σε αυτόν. Είναι τα στοιχεία που εξυπηρετούν την άμεση ταυτοποίηση του πληρωτή και με τα οποία ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμής δύναται να επαληθεύει ότι η εντολή πληρωμής δρομολογήθηκε από χρήστη που έχει εξουσιοδοτηθεί επί τούτου (βλ. διπλωματική εργασία Στ. Λυμούση «Οι υπηρεσίες πληρωμών στην εσωτερική αγορά» δημοσιευμένη στην ιστοσελίδα https://ikee.lib.auth.gr/record/287577/files/GRI-2017-18450.pdf). Η μέσω διαδικτύου έκδοση εμβάσματος αποτελεί σειρά διαδικασιών που έχει συμφωνηθεί μεταξύ του χρήστη και του παρόχου υπηρεσιών πληρωμών και την οποία χρησιμοποιεί ο χρήστης προκειμένου να κινήσει εντολή πληρωμής και συνιστά, ως εκ τούτου, μέσο πληρωμών κατά την έννοια του άρθρου 4 σημ. 23 της Οδηγίας 2007/64/ΕΚ και ήδη 4 σημ. 14 της Οδηγίας 2015/2366/ΕΕ, καθώς προϋποθέτει ότι ο πληρωτής εισάγει διάφορους εξατομικευμένους κωδικούς, όπως έναν κωδικό συνδέσεως, ένα μυστικό κωδικό και έναν κωδικό συναλλαγής, η χρήση των οποίων έχει συμφωνηθεί μεταξύ του πιστωτικού ιδρύματος και του πληρωτή. Η εκ μέρους του πληρωτή χρήση των διαφορετικών αυτών εξατομικευμένων κωδικών παρέχει στο πιστωτικό ίδρυμα τη δυνατότητα να προβαίνει σε εξακρίβωση της γνησιότητας της εντολής πληρωμής (απόφαση ΔΕΕ της 9-4-2014 σε υπόθεση C-616/11, σκέψεις 41-42). Σύμφωνα με το άρθρο 64 του ν. 4537/2018, μια πράξη πληρωμής θεωρείται ως εγκεκριμένη μόνον εφόσον ο πληρωτής έχει δώσει τη συγκατάθεση του στην εκτέλεσή της, η οποία μπορεί να νοηθεί και εκ των υστέρων ως έγκριση. Παραδείγματα έλλειψης συγκατάθεσης, ακόμη και αν αυτή φέρεται να δόθηκε με τη μορφή που συμφωνήθηκε μεταξύ του χρήστη και του παρόχου υπηρεσιών πληρωμών, αποτελούν η κίνηση της πράξης πληρωμής από τρίτο χωρίς εξουσία αντιπροσώπευσης ή

καθ'υπέρβαση της εξουσίας αντιπροσώπευσης, η πλαστογράφηση ή νόθευση της εντολής πληρωμής (βλ. Ε. Κινινή «Υπηρεσίες πληρωμών – οι ιδιωτικού δικαίου πτυχές του ν. 3862/2010», εκδ. 2016, σελ. 189). Μη εγκεκριμένη πράξη πληρωμής είναι, μεταξύ άλλων, και αυτή που έγινε από τρίτο μη εξουσιοδοτημένο πρόσωπο με χρήση απολεσθέντος ή κλαπέντος ή υπεξαιρεθέντος μέσου πληρωμής ή διαρρεύσαντος κωδικού ή άλλου εξατομικευμένου στοιχείου ταυτοποίησης του πληρωτή μέσω παράνομων μεθόδων υφαρπαγής των στοιχείων αυτών, όπως «phising» (όταν ο χρήστης παρακινείται με παραπλανητικό ηλεκτρονικό μήνυμα να αποκαλύψει τα προσωπικά εξατομικευμένα στοιχεία ταυτοποίησής του), «pharming» (όταν ο χρήστης με την εισαγωγή της ηλεκτρονικής διεύθυνσης του παρόχου οδηγείται σε παραποιημένη ιστοσελίδα τρίτου, όπου εισάγει τα προσωπικά εξατομικευμένα στοιχεία ταυτοποίησής του), ή «keylogging» (όταν μέσω ενός κρυμμένου προγράμματος υπολογιστή ή άλλου κακόβουλου λογισμικού πρωτοκολλούνται τα στοιχεία του πληκτρολογίου του χρήστη και υφαρπάζονται τα στοιχεία που πληκτρολογούνται) ή μέσω παρεμβολής τρίτου στην ανταλλαγή στοιχείων μεταξύ του χρήστη και του παρόχου (βλ. Ε. Κινινήο.π. σελ. 190-191, υποσημείωση 1129, διπλωματική εργασία Ευ. Ακριτίδου «Ζητήματα εκπλήρωσης της παροχής κατά τη μεταφορά κεφαλαίων μέσω τράπεζας» δημοσιευμένη σε Αρμ. 2020/259 και στην ιστοσελίδα https://ikee.lib.auth.gr/record/304157/files/GRI-2019-24128.pdf). Ειδικότερα, η μη εγκεκριμένη πράξη πληρωμής μπορεί να λάβει τη μορφή έκδοσης εντολής πληρωμής από τρίτο χωρίς εξουσία αντιπροσώπευσης, αφού αποκτήσει τα ευαίσθητα δεδομένα πληρωμής του πληρωτή με δόλια μέσα (δράστης απάτης), ή της τροποποίησης εντολής πληρωμής από τον δράστη της απάτης ή της χειραγώγησης του πληρωτή από τον δράστη της απάτης για την έκδοση εντολής πληρωμής, δίνοντας ο ίδιος ο πληρωτής σχετική οδηγία στον πάροχο υπηρεσιών πληρωμών, καλή τη πίστει, προς λογαριασμό πληρωμών για τον οποίο πιστεύει ότι ανήκει σε νόμιμο δικαιούχο [βλ. Κατευθυντήριες γραμμές της Ευρωπαϊκής Αρχής Τραπεζών σχετικά με τις απαιτήσεις υποβολής έκθεσης για στοιχεία περιστατικών απάτης βάσει του άρθρου 96 παρ. 6 της Οδηγίας 2015/2366/ΕΕ-PSD2 (EBA/GL/2018/05) και Κανονισμό (ΕΕ) 2020/2011 της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας]. Με το άρθρο 73 του ν. 4537/2018 ορίζεται ότι τον κίνδυνο από την εκτέλεση μιας μη εγκεκριμένης πράξης πληρωμής, δηλαδή της έλλειψης συγκατάθεσης του πληρωτή, φέρει ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών του πληρωτή. Ο τελευταίος νομιμοποιείται να εκτελεί μόνον πράξεις πληρωμών εγκεκριμένες από τον πληρωτή και, ελλείψει της συγκατάθεσης του τελευταίου, δεν έχει αξίωση για απόδοση της δαπάνης (βλ. Ε. Κινινήο.π. σελ. 187-189, 191, διπλωματική εργασία Στ. Λυμούσηο.π.). Πρόκειται κατ'ουσίαν για επανάληψη του περιεχομένου της διάταξης του άρθρου 722 ΑΚ, σύμφωνα με το οποίο μόνον επί κανονικής εκτέλεσης έγκυρης εντολής δικαιούται ο εντολοδόχος να αξιώσει την απόδοση όσων δαπανήθηκαν (βλ. διπλωματική εργασία Ευ. Ακριτίδουο.π.). Η διάταξη εμφορείται από την αντίληψη ότι αυτός που δεν ενέκρινε την πράξη πληρωμής, δεν επιτρέπεται να επιβαρυνθεί με τη δαπάνη από την εκτέλεσή της. Μοναδική προϋπόθεση για την εφαρμογή του άρθρου 73 είναι η

έλλειψη συγκατάθεσης στην εκτέλεση της πράξης πληρωμής. Ως έννομη συνέπεια της εκτέλεσης μιας μη εγκεκριμένης πράξης πληρωμής προβλέπεται με την παρ. 1 του άρθρου 73 η αξίωση επιστροφής του ποσού πληρωμής, σε περίπτωση που ο πληρωτής, όπως συνήθως συμβαίνει, έχει ήδη προκαταβάλει το ποσό πληρωμής ως δαπάνη πριν από την εκτέλεση της εντολής πληρωμής, παρέχοντας στον πληρωτή απαίτηση για επαναφορά του λογαριασμού του στην προτέρα κατάσταση με σχετικό αντιλογισμό. Η πραγματοποιηθείσα επιβάρυνση πρέπει να αντιλογισθείextunckαι να πιστωθεί ο λογαριασμός με το ποσό πληρωμής αναδρομικά από το χρόνο χρέωσης. Ο λογαριασμός πληρωμών πρέπει να υπολογισθεί από έποψη τόσο χρεωστικών όσο και πιστωτικών τόκων, ως εάν να μην είχε λάβει χώρα η χρεωστική καταχώριση (βλ. Ε. Κινινήο.π. σελ. 187-189, 191-193). Σε περίπτωση, λοιπόν, διενέργειας πράξης πληρωμής μη εγκεκριμένης από τον πληρωτή, ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών του πληρωτή υποχρεούται να επιστρέφει αμέσως στον πληρωτή το ποσό της μη εγκεκριμένης πράξης και εφόσον συντρέχει περίπτωση, να επαναφέρει το χρεωθέντα λογαριασμό πληρωμών στην κατάσταση που θα βρισκόταν εάν δεν είχε πραγματοποιηθεί η μη εγκεκριμένη πράξη πληρωμής, έως το τέλος της επόμενης εργάσιμης ημέρας το αργότερο. Οφείλει μάλιστα να διασφαλιστεί ότι η ημερομηνία αξίας της πίστωσης θα είναι αναδρομικά η ίδια με αυτή της χρεωστικής εγγραφής ώστε να προκύπτει ουδέτερο αποτέλεσμα ως προς τους τόκους, ενώ δεν αποκλείεται και περαιτέρω αποζημίωση που μπορεί να προκύψει από την ενδεχόμενη καθυστέρηση του παρόχου να επιστρέψει το οφειλόμενο ποσό ή από διαφυγόντα κέρδη και πηγάζει από το δίκαιο που διέπει τη συναφθείσα μεταξύ πληρωτή και παρόχου σύμβαση (βλ. διπλωματική εργασία Ευ. Ακριτίδουο.π.). Όμως, κατ'άρθρο 71 του ν. 4537/2018, αν ο πληρωτής δεν ειδοποιήσει τον πάροχο υπηρεσιών πληρωμών του για τη μη εγκεκριμένη πράξη πληρωμών μέσα σε 13 μήνες από την ημερομηνία χρέωσης, αποσβέννυται η αξίωσή του προς επιστροφή του ποσού. Κατ'άρθρο 69 του ίδιου νόμου, ο χρήστης υπηρεσιών πληρωμών, που έχει δικαίωμα χρήσης του μέσου πληρωμών, έχει την υποχρέωση να χρησιμοποιεί το μέσο πληρωμών σύμφωνα με τους όρους που διέπουν την έκδοση και χρήση του, να λαμβάνει κάθε εύλογο μέτρο για την ασφαλή φύλαξη των εξατομικευμένων διαπιστευτηρίων ασφαλείας αυτού και να ειδοποιεί χωρίς υπαίτια καθυστέρηση τον πάροχο υπηρεσιών πληρωμών ή τον φορέα που ο τελευταίος ορίζει, μόλις αντιληφθεί απώλεια, κλοπή, υπεξαίρεση του μέσου πληρωμών, ή μη εγκεκριμένη χρήση του. Με το άρθρο 74 του ίδιου νόμου, προβλέπεται η θεμελίωση ευθύνης του ίδιου του πληρωτή με περισσότερες διαβαθμίσεις. Συγκεκριμένα, επί απολεσθέντος, κλαπέντος ή υπεξαιρεθέντος μέσου πληρωμών, ο πληρωτής ευθύνεται για τις ζημίες που δημιουργήθηκαν από την εκτέλεση μη εγκεκριμένης πράξης πληρωμής περιορισμένα έως του ποσού των 50 ευρώ και αντικειμενικά λόγω ευθύνης από διακινδύνευση, απεριορίστως και σε κάθε περίπτωση αν έδρασε από δόλο, απεριορίστως αν από πρόθεση ή βαριά αμέλεια παρέβη τις ως άνω υποχρεώσεις που θεσπίζονται με το άρθρο 69 ν. 4537/2018, καθόλου αν δεν ήταν δυνατό να εντοπιστεί σε προγενέστερο χρόνο

η απώλεια, κλοπή ή υπεξαίρεση του μέσου πληρωμής ή αν οι ζημίες προκλήθηκαν από τον ίδιο τον πάροχο και τους υπαλλήλους του (βλ. διπλωματική εργασία Ευ. Ακριτίδουο.π.). Έτσι, η επίκληση συντρέχοντος πταίσματος (ΑΚ 300) του πληρωτή-εντολέα στην εκτέλεση της μη εγκεκριμένης πράξης πληρωμής είναι νόμιμη μόνον όταν ο πληρωτής παραβίασε συγκεκριμένη υποχρέωση που επιβάλλεται με το άρθρο 69 του ν. 4537/2018. Το βάρος απόδειξης φέρει ο πάροχος, η δε αθέτηση της υποχρέωσης επιμέλειας ως προς τη φύλαξη των εξατομικευμένων διαπιστευτηρίων ασφαλείας πρέπει να συνδέεται αιτιωδώς με την προκληθείσα ζημία από την εκτέλεση της μη εγκεκριμένης πράξης πληρωμής, που διενεργήθηκε με τη χρήση αυτών (βλ. Ε. Κινινήο.π. σελ. 194, 206 και 208-209). Περαιτέρω, ως προς την έννοια της βαριάς αμέλειας, ήδη η οδηγία ΕΕ 2015/2366 διευκρινίζει στην αιτιολογική της πρόταση ότι η ελαφρά αμέλεια είναι η "κανονική" αμέλεια και ότι απαιτούνται ειδικές περιστάσεις για να διαγνωσθεί η ύπαρξη βαριάς αμέλειας, όπως η φύλαξη των διαπιστευτηρίων για την έγκριση της πράξης πληρωμής δίπλα στο μέσο πληρωμής. Συγκεκριμένα, η αιτιολογική έκθεση διαλαμβάνει τα ακόλουθα (σημείο 72): "Για να εκτιμηθεί αν υπάρχει αμέλεια ή βαριά αμέλεια του χρήστη υπηρεσιών πληρωμών, θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όλες οι περιστάσεις. Τα αποδεικτικά στοιχεία και ο βαθμός της καταγγελλόμενης αμέλειας θα πρέπει να αξιολογούνται βάσει του εθνικού δικαίου. Ωστόσο, ενώ η έννοια της αμέλειας συνεπάγεται παράβαση του καθήκοντος επιμέλειας, με τον όρο βαριά αμέλεια θα πρέπει να νοείται κάτι βαρύτερο από την απλή αμέλεια, που θα αφορά μορφές συμπεριφοράς που παρουσιάζουν σημαντικό βαθμό έλλειψης επιμέλειας, παραδείγματος χάριν η περίπτωση όπου τα διαπιστευτήρια που χρησιμοποιούνται για την έγκριση πράξης πληρωμής φυλάσσονται δίπλα στο μέσο πληρωμής κατά τρόπο ανοικτό και ευχερώς ανιχνεύσιμο από τρίτους. Οι συμβατικοί όροι και οι όροι παροχής και χρήσης ηλεκτρονικού μέσου πληρωμών που θα συνεπάγονταν αύξηση του βάρους της απόδειξης έναντι του καταναλωτή ή μείωση του βάρους της απόδειξης έναντι του εκδότη, θα πρέπει να θεωρούνται άκυροι. Εξάλλου, σε ειδικές περιπτώσεις και ιδίως στις περιπτώσεις όπου το μέσο πληρωμής δεν είναι παρόν στο σημείο πώλησης, όπως στην περίπτωση των ηλεκτρονικών πληρωμών, είναι σκόπιμο να απαιτείται από τον πάροχο υπηρεσιών πληρωμών να παρέχει αποδείξεις της καταγγελλόμενης αμέλειας, δεδομένου ότι τα μέσα που διαθέτει ο πληρωτής είναι πολύ περιορισμένα σε αυτές τις περιπτώσεις". Για ειδικότερη δε διευκρίνιση της βαριάς αμέλειας, σε περίπτωση απάτης κρίσιμο είναι εάν εφαρμόζεται σύστημα ισχυρής ταυτοποίησης (άρθρ. 96 Ν. 4537/2018). Δεδομένου ότι στην ισχυρή ταυτοποίηση απαιτείται πάντοτε διαδικασία δύο σταδίων, βαρεία αμέλεια θα νοείται, κατά κανόνα, μόνο στην περίπτωση που ο εξαπατηθείς πληρωτής παράσχει στους δράστες της απάτης τα απαιτούμενα μέσα και των δύο σταδίων (π.χ. όνομα χρήστη και κωδικό αφενός, ΟΤΡ για μεταφορά κεφαλαίου αφετέρου). Αν αντιθέτως, ο εξαπατηθείς πληρωτής παράσχει στους δράστες πληροφορίες μόνο για το ένα από τα δύο στάδια (π.χ. μόνο όνομα χρήστη και κωδικό), τότε η αμέλεια που τον βαρύνει θα πρέπει να κρίνεται κατά κανόνα ελαφρά, καθότι ο πληρωτής δεν είναι σε θέση να γνωρίζει ότι το έτερο μέρος θα

αποκτήσει πρόσβαση, με δικά του μέσα, και στο έτερο στάδιο (π.χ. γνώση κωδικού ΟΤΡ), ώστε να πετύχει την μεταφορά κεφαλαίων. Στην ανωτέρω περίπτωση, λόγω κρίσιμης ομοιότητας, θα πρέπει να υπαχθεί και η περίπτωση στην οποία ο εξαπατηθείς πληρωτής παρέχει εξ ιδίων πληροφορίες τόσο όσον αφορά το όνομα χρήστη και τον κωδικό εισόδου, όσο και κάποιον κωδικό ΟΤΡ, ο οποίος όμως δεν αφορά την μετακίνηση κεφαλαίου. Τούτο, διότι δικαίως εμπιστεύεται ο πληρωτής ότι τα όσα έχει γνωστοποιήσει σε τρίτο μέρος δεν μπορούν να οδηγήσουν σε μετακίνηση κεφαλαίου (ΜΠρΡοδ 4/2023 ΕφΑΔ 2023 σελ. 355).

Με την υπό κρίση αγωγή, κατ'ορθή εκτίμηση του δικογράφου, ο ενάγων εκθέτει ότι είναι δικαιούχος του αναφερόμενου καταθετικού λογαριασμού που τηρείται στην εναγόμενη τράπεζακαι τον οποίο, δυνάμει συμβάσεως μεταξύ του ίδιου και της αντιδίκου του, που του επιτρέπει την πρόσβαση στο σύστημα ηλεκτρονικής εξυπηρέτησης της τελευταίας, έχει την δυνατότητα να διαχειρίζεται ηλεκτρονικά. Ότι την 24.02.2022 επιχειρήθηκε στο όνομα αυτού, χωρίς όμως την έγκρισή του, συναλλαγήδιαδικτυακής μεταφοράς χρημάτων από τον προαναφερόμενο λογαριασμό σε λογαριασμό τηρούμενο σε τράπεζα της αλλοδαπής συνολικού ύψους7.000,00 ευρώ, γεγονός που οφείλεταισε πλημμελή συμπεριφορά της εναγόμενης, κατά τις ειδικότερες διακρίσεις του εισαγωγικού δικογράφου. Ότι προέβη αμελλητί σε αμφισβήτηση της διαληφθείσας συναλλαγής και υποβολή αιτήματος για την εκ νέου πίστωση του λογαριασμού του με το ισόποσο τούτης. Ότι παρά ταύτα η εναγόμενη, μέχρι τούδε, εμμένει στην ρητή άρνησή της να ικανοποιήσει το εν λόγω αίτημά του. Με βάση τα περιστατικά αυτά ο ενάγων, επικαλούμενος τόσο την ενοχή της εναγόμενης από την μεταξύ τους σύμβαση ανώμαλης παρακαταθήκης όσο και την συνδρομή αδικοπρακτικής ευθύνης της, αιτείται, παραδεκτά περιορίζοντας το αγωγικό αίτημα κατά την μορφή της ζητούμενης έννομης προστασίας, να αναγνωριστεί η υποχρέωσή της να του καταβάλει α) το ως άνω ποσό των 7.000,00 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής β) το ποσό των 1.000,00 ευρώως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη.Ακόμα, ζητεί να κηρυχθεί η εκδοθησομένη απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικασθεί η εναγόμενηστην πληρωμή των δικαστικών του εξόδων.Η αγωγή αρμοδίως καθ'ύλην και κατά τόπον εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού (άρθρ. 7, 9, 14 και 42-44 ΚΠολΔ), για να συζητηθεί με την προσήκουσα τακτική διαδικασία (άρθρ. 215 επ. ΚΠολΔ). Είναι δε α) νόμιμη αναφορικά με το κεφάλαιο της αξίωσης του ενάγοντοςαπό την μεταξύ του ίδιου και της, αντιδίκου του, τράπεζας σύμβαση ανώμαλης παρακαταθήκης, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 64, 71 και 73 Ν. 4537/2018, 2 Ν.Δ. 17-7/13-8-1923, 830 παρ. 1, 806, 822, 827, 346 ΑΚ, 68, 70, 216, 218, 176 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ, με την ειδικότερη διάκριση ότι το παρεπόμενο(δικονομικό) αίτημα περί κήρυξης της απόφασης που πρόκειται να εκδοθεί προσωρινώς εκτελεστής, μετά την τροπή του αγωγικού αιτήματος από καταψηφιστικό σε έντοκο αναγνωριστικό, τυγχάνει νόμω αβάσιμο, διότι οι εκδιδόμενες επί αναγνωριστικών αγωγών αποφάσεις δεν αποτελούν

εκτελεστό τίτλο παρά μόνο ως προς την διάταξή τους για την δικαστική δαπάνη β) μη νόμιμη αναφορικά με το κεφάλαιο της αξίωσης χρηματικής ικανοποίησης ένεκα ηθικής βλάβης, διότι όσα ισχυρίζεται ο ενάγων, αληθή έστω υποτιθέμενα, στοιχειοθετούν μόνο αθέτηση της ενοχικής σύμβασης ανώμαλης παρακαταθήκης εκ μέρους της αντιδίκου του και δεν μπορούν να στηρίξουν αποζημιωτική εξ αδικοπραξίας πρωτογενή ευθύνη της · εφόσον οι σχετικές ενέργειες αυτής, διαπραττόμενες χωρίς την σύμβαση, δεν είναι παράνομες, ως μη αντικείμενες στο επιβαλλόμενο από το δίκαιο γενικό καθήκον να μην ζημιώνεται άλλος υπαίτια – σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην μείζονα σκέψη, η τράπεζα, έχοντας αποκτήσει την κυριότητα των χρημάτων από την παρακατάθεσή τους, είναι η μόνη που ζημιώνεται από την απατηλή συμπεριφορά τρίτου εκ της οποίας αιτιωδώς προκαλείται η χρέωση του λογαριασμού του παρακαταθέτη. Επομένως, καθόσον κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω η υπό κρίση αγωγή ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από την εκτίμηση της, προσκομιζόμενης μετ' επικλήσεως από την εναγόμενη, υπ' αριθ. ΔΣΑ_ΕΒ_0025411_ 2023/31.03.2023 ένορκης βεβαίωσης της μάρτυρος Καργιώτη Ιωάννας-Γεωργίας ενώπιον της Δικηγόρου Αθηνών Νταγκούλη Αντιγόνης, που λήφθηκε κατόπιν νομότυπης και εμπρόθεσμης κλήτευσης του ενάγοντος (βλ. την υπ' αριθ. 8824Γ΄/27.03.2023 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών Νίκα Αθανασίου) καιόσων εγγράφωννομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα, είτε για να χρησιμεύσουν για την συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, λαμβάνοντας υπόψη και τα διδάγματα της κοινής πείρας, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Ο ενάγων είναι δικαιούχος του υπ' αριθ. GR3601100870000008700198289 τραπεζικού λογαριασμού που τηρείται στην εναγόμενη τράπεζα. Δυνάμει της από 08.08.2018 σύμβασης παροχής υπηρεσιών μέσω εναλλακτικών δικτύων ο ως άνω διάδικος απέκτησε πρόσβαση στο σύστημα ηλεκτρονικής εξυπηρέτησης της αντιδίκου του, ώστε να μπορεί να διαχειρίζεται ηλεκτρονικά, χωρίς φυσική παρουσία, μέσω διαδικτύου είτε από σταθερές είτε από κινητές συσκευές, τις συναλλαγές του επί των τηρούμενων από αυτόν (ενάγοντα) στην αντισυμβαλλόμενή του(εναγόμενη) προϊόντων και δη, αναφορικά με τον προαναφερόμενο λογαριασμό, να δύναται να προβαίνει σε χρέωση, πίστωση και ενημέρωση του τελευταίου, διά της χρησιμοποίησης ενός προσωπικού κωδικού χρήστη (UserID), που του παρασχέθηκε, ενός μυστικού κωδικού πρόσβασης (Password), επιλεγέντος από τον ίδιο, και πρόσθετων κωδικών ασφαλείας-μοναδικών κωδικών μιας χρήσης (OneTimepasswords), που θα του αποστέλλονταν με μήνυμα (SMS/Viber) στον δηλωθέντα αριθμό κινητού τηλεφώνου προς επιβεβαίωση εκάστης ηλεκτρονικής συναλλαγής. Την 24.02.2022 και περί ώρα 21:55μ.μ. ο ενάγων, προκειμένου να αποκτήσει πρόσβαση στον επίμαχο λογαριασμό του,επιχείρησε να εισέλθει, μέσω του διαδικτύου, στον ιστότοπο ηλεκτρονικών συναλλαγών («webbanking») της εναγόμενης. Επειδή, ωστόσο, δεν πληκτρολόγησε την διεύθυνση της επίσημης ιστοσελίδας της αντιδίκου του αλλά για την

είσοδό του σε αυτήν χρησιμοποίησε κάποιο σύνδεσμο από το διαδίκτυο, δεν κατευθύνθηκε στην ανωτέρω ιστοσελίδα αλλά σε διαδικτυακό περιβάλλον όμοιο με αυτήν. Εκεί καταχώρησε τον προσωπικό κωδικό χρήστη (UserID) και τον μυστικό κωδικό πρόσβασης (Password) και τότε ανακατευθύνθηκε αυτομάτως σε άλλη ιστοσελίδα όπου του ζητήθηκε η καταχώρηση του αριθμού και του προσωπικού κωδικού αναγνώρισης (PIN) της συνδεδεμένης με τον λογαριασμό του χρεωστικής κάρτας, πράγμα που, επίσης, έπραξε, υπολαμβάνοντας εσφαλμένα ότι βρίσκεται στο ασφαλές διαδικτυακό περιβάλλον της εναγόμενης. Ακολούθως, στην συσκευή κινητού τηλεφώνου του, μέσω της εφαρμογής ΄΄Viber΄΄, παρέλαβε μήνυμα από την εναγόμενη που περιείχε ενημέρωσή του για συναλλαγή εμβάσματος από τον παραπάνω λογαριασμό του σε λογαριασμό τρίτου προσώπου ποσού 7.000,00 ευρώ καθώς και τον πρόσθετο κωδικό ασφαλείας-κωδικό μιας χρήσης (One-timePassword) που έπρεπε να καταχωρηθεί για την επιβεβαίωση της οικείας συναλλαγής και, άρα, για την ολοκλήρωση της εκτέλεσής της από την εναγόμενη. Εκείνη την στιγμή και χωρίς ο ενάγων να προβεί σε οποιαδήποτε ενέργεια και δη σε καταχώρηση του ως άνω κωδικού μιας χρήσης προς έγκριση της εν θέματι συναλλαγής εμβάσματος, για την εκτέλεση της οποίας φερόταν, ως χρήστης του μέσου πληρωμής, να έχει δώσει εντολή στην εναγόμενη, έγινε αποσύνδεση της συσκευής κινητού τηλεφώνου του από την εφαρμογή ΄΄Viber΄΄. Όταν δε μετά από ένα έως δύο λεπτά της ώρας έγινε επανασύνδεση της εν λόγω συσκευής με την επίμαχη εφαρμογή, το προαναφερόμενο μήνυμα είχε διαγραφεί. Εξάλλου, κατά την ίδια ημέρα (24.02.2022), με την διαδικασία της ισχυρής ταυτοποίησης του ενάγοντος (δηλαδή με την χρήση τόσο του προσωπικού κωδικού χρήστη-UserID και του μυστικού κωδικού πρόσβασης- passwordόσο και ενός κωδικού μιας χρήσης-onetimepassword, διαφορετικού για κάθε συναλλαγή, ο οποίος εστάλη στον δηλωθέντα αριθμό κινητού τηλεφώνου μέσω μηνύματος ΄΄viber΄΄), δόθηκαν στην εναγόμενη οι ακόλουθες διαδικτυακές εντολές, οι οποίες εκτελέστηκαν από την τελευταία α) αρχικά, περί ώρα 21 :56 μ.μ., (εντολή) περί εγγραφής νέου προγράμματος περιήγησης (browser) για την σύνδεση στο σύστημα ηλεκτρονικής εξυπηρέτησης της εναγόμενης από χρήστη που ταυτοποιούταν ως ο ενάγων β) κατόπιν, περί ώρα 21:57 μ.μ., (εντολή) περί άμεσης μεταφοράς χρηματικού ποσού 7.000,00 ευρώ από τον λογαριασμό του ανωτέρω διαδίκου προς λογαριασμό με αριθμό DE71100110012629523327 και στοιχεία δικαιούχου ΄΄NOHAM BIANAY΄΄ τηρούμενο στην αλλοδαπή (γερμανική) εταιρεία παροχής χρηματοοικονομικών υπηρεσιών με την επωνυμία ΄΄ N26BANKGMBH΄΄. Προκύπτει επομένως ότι οι ειρημένες συναλλαγές, έγιναν, χωρίς την συγκατάθεση και την έγκριση του ενάγοντος, από άγνωστο πρόσωπο, που, επιστρατεύοντας ως μέθοδο εξαπάτησης διαδικτυακό περιβάλλον που ήταν πιστή απομίμηση (κλώνος) εκείνου της εναγόμενης για την εκτέλεση των ηλεκτρονικών συναλλαγών των πελατών της, υφάρπαξε τα αναγκαία (για την διενέργεια τοιούτων συναλλαγών) μέσα ταυτοποίησης του ως άνω διαδίκου. Ο τελευταίος,

που αντιλήφθηκε την, εν αγνοία του, χρέωση του λογαριασμού του μόλις κατόρθωσε να αποκτήσει πρόσβαση σε αυτόν εισερχόμενος στην πραγματική ιστοσελίδα ηλεκτρονικών συναλλαγών της αντιδίκου του, αμφισβήτησεαυθημερόν (24.02.2022) την γνησιότητα της εν λόγω συναλλαγής διά τηλεφωνικής του επαφής με υπάλληλο της εναγόμενης και, κατόπιν προτροπής του τελευταίου, διά ηλεκτρονικής υποβολής αιτήματος ακύρωσής της. Ταυτόχρονα η τράπεζα (εναγόμενη), προς αποτροπή της εκ νέου πρόσβασης των άγνωστων δραστών στον λογαριασμό του ενάγοντος, προέβη σε ΄΄κλείδωμα΄΄ του κωδικού χρήστη (UserID) που του είχε χορηγήσει και της υπηρεσίας λήψης κωδικών μιας χρήσεως (OTP) καθώς και σε αδρανοποίηση της χρεωστικής του κάρτας. Προσέτι, ο ενάγων υπέβαλε καταγγελία στο Τμήμα Ασφαλείας Ιλίου σχετικά με το ένδικο συμβάν και σχηματίστηκε δικογραφία. Όμως με την από 17.03.2022 επιστολή της προς τον αντίδικό της, που εστάλη μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου (e-mail), η εναγόμενη δήλωσε ρητά την άρνησή της για ικανοποίησή του εξώδικου αιτήματός του περί εκ νέου πίστωσης του λογαριασμού του με το ποσό (των 7.000,00 ευρώ) με το οποίο τούτος είχε χρεωθεί, επικαλούμενη την άρνηση της τράπεζας του παραλήπτη του εμβάσματος για ακύρωση του τελευταίου λόγω μη ανταπόκρισης του πελάτη της. Αυτή (εναγόμενη), εξάλλου, προς αντίκρουση της υπό κρίση αγωγής, προβάλλει τον ισχυρισμό περί λήψης εκ μέρους της κάθε δυνατού μέτρου δέουσας επιμέλειας αναγόμενου στην δική της σφαίρα ευθύνης προς παροχή της συγκατάθεσης του ενάγοντος για την εκτέλεση των παραπάνω ενεργειών, αφού εφάρμοσε την μέθοδο ισχυρούς (ασφαλούς) ταυτοποίησης των σχετικών εντολών – αυτές δόθηκαν με την χρήση των εξατομικευμένων διαπιστευτηρίων ασφαλείας και των μέσων πρόσθετης ταυτοποίησης που είχαν διατεθεί στον ενάγοντα – καθώς και περί μη πλημμελούς λειτουργίας των ηλεκτρονικών συστημάτων μεταφοράς χρημάτων αυτής. Ο εν λόγω, ωστόσο, ισχυρισμός, καθαυτός, δεν ασκεί έννομη επιρροή, διότι γνήσια συναλλαγή,κατ' άρθρο 64 παρ. 1 και 2 Ν. 4537/2018, δεν νοείται όταν ενεργήθηκε από τρίτο πρόσωπο χωρίς δικαίωμα και ο χρήστης του μέσου πληρωμής την αγνοεί, ανεξαρτήτως εάν η συγκατάθεσή του φέρεται να δόθηκε με την μορφή που συμφωνήθηκε μεταξύ των μερών, του νόμου κατατείνοντοςστην προστασία του χρήστη υπηρεσιών πληρωμής από την εκτέλεση πληρωμών που δεν ανταποκρίνονται στην βούλησή του και όχι στην αποτροπή γένεσης αξιώσεων σε βάρος του παρόχου υπηρεσιών σε κάθε περίπτωση που ο χρήστης εμφανίζεται ως συναινών με τον τρόπο που συμφωνήθηκε – έστω δηλαδή και αν μεσολάβησε αθέμιτη παρέμβαση τρίτου προσώπου που ο χρήστης αγνοούσε και ουδέποτε ενέκρινε· ενώ, από την άλλη, η συνδρομή υπαιτιότητας στο πρόσωπο τουπαρόχου υπηρεσιών πληρωμών δεν αποτελεί όρο της ευθύνης του έναντι του χρήστη/πληρωτή για την απόδοση σε αυτόν της αξίας μη εγκεκριμένης συναλλαγής αλλά τούτος, προκειμένου να απαλλαγεί από την οικεία ευθύνη, έχει, κατ' άρθρο 74 Ν. 4537/2018, το δικονομικό βάρος να επικαλεστεί και να αποδείξει ότι ο χρήστης βαρύνεται με πταίσμα συγκεκριμένου βαθμού (δόλο ή βαρεία αμέλεια) που συνδέεται αιτιωδώς με την διενέργεια

τοιαύτης (μη εγκεκριμένης) συναλλαγής και άρα με την χρέωση του καταθετικού λογαριασμού του. Περαιτέρω, η εναγόμενη διατείνεται ότι η αφαίρεση του συνολικού ποσού των 7.000,00 ευρώ από τον λογαριασμό του ενάγοντος οφείλεται αποκλειστικά στην δική του συμπεριφορά, καθώς, κατά παράβαση των υποχρεώσεών του από τον νόμο (άρθρ. 69 Ν. 4537/2018) αλλά και την μεταξύ τους σύμβαση, δεν διαφύλαξε με ασφάλεια τα μέσα ταυτοποίησης που του είχαν διατεθεί για την πρόσβαση στο σύστημα ηλεκτρονικής εξυπηρέτησής της. Ο ισχυρισμός αυτός δεν ευσταθεί, διότι η κρίσιμη συμπεριφορά του ενάγοντος, ως χρήστη υπηρεσιών πληρωμών, δεν στοιχειοθετεί βαρεία αμέλεια,ήτοι ασυνήθιστα μεγάλη και ιδιαίτερα σοβαρή απόκλιση από την συμπεριφορά του μέσου συνετού και επιμελούς συναλλασσόμενου, άγουσα σε απαλλαγή της εναγόμενης από την ευθύνη της, ως παρόχου υπηρεσιών πληρωμών, σύμφωνα με την προαναφερόμενη διάταξη (άρθρ. 74 Ν. 4537/2018). Πλέον συγκεκριμένα, πράγματι ο ίδιος ο ενάγων, αντί να εισέλθει στην εφαρμογή ΄΄webbanking΄΄ της εναγόμενης πληκτρολογώντας τα στοιχεία της επίσημης ιστοσελίδας της τελευταίας, χρησιμοποίησε κάποιο σύνδεσμο από το διαδίκτυο, με αποτέλεσμανα κατευθυνθεί σε απατηλή ιστοσελίδα και διά της καταχωρήσεως των μέσων ταυτοποίησής του σε αυτήν άγνωστο,μη εξουσιοδοτημένο, πρόσωπο να αποκτήσει πρόσβαση στο σύστημα ηλεκτρονικής εξυπηρέτησης της αντιδίκου του, ακολούθως δε να λάβουν χώρα οι ενέργειες που οδήγησαν στην χρέωση του επίμαχου λογαριασμού. Πλην όμως ο ενάγων κοινολόγησε, κατά τον ανωτέρω τρόπο, με την καταχώρησή τους στην απατηλή ιστοσελίδα, τα δύο σταθερά μέσα ταυτοποίησής του, ήτοι τον προσωπικό κωδικό χρήστη (UserID) και τον μυστικό κωδικό πρόσβασης (Password), όχι όμως και το τρίτο (μέσο ταυτοποίησης), δηλαδή τον μοναδικό κωδικό μιας χρήσεως (OTP), που ήταν αναγκαίο για την ολοκλήρωση της επίμαχης συναλλαγής (όπως, άλλωστε, και κάθε διαδικτυακής συναλλαγής), δηλονότι της άμεσης μεταφοράς κεφαλαίου 7.000,00 ευρώ στον διαληφθέντα λογαριασμό της αλλοδαπής τράπεζας. Ο εν λόγω πρόσθετος κωδικός ασφαλείας καίτοι απεστάλη τω όντι από την εναγόμενη και παραλήφθηκε στην συσκευή κινητού τηλεφώνου του ενάγοντος μέσω της εφαρμογής ΄΄viber΄, δεν καταχωρήθηκε οπουδήποτε από τον τελευταίο ουδέ γνωστοποιήθηκε από εκείνον κατ' άλλο τρόπο στο δράστη της διαδικτυακής απάτης–είναι έτσι προφανές, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, ότι ο ως άνω κωδικός μιας χρήσης περιήλθε σε γνώση του αυτουργού της εν λόγω απάτης με την εκμετάλλευση κενών ασφαλείας (΄΄χακάρισμα΄΄) της εφαρμογής επικοινωνίας (΄΄viber΄΄) που χρησιμοποιήθηκε για την αποστολή του στον ενάγοντα, καθώς, μάλιστα, κατά την στιγμή της παραλαβής του κωδικού έγινε αποσύνδεση της συσκευής του κινητού τηλεφώνου του από την παραπάνω εφαρμογή και κατά την επανασύνδεσή της σε αυτήν το μήνυμα που περιείχε τον κωδικό είχε διαγραφεί. Με βάση τα παραπάνω, ο ενάγων διατηρεί, άθικτη, ισόποσητης επίδικης συναλλαγής ενοχική αξίωση κατά της εναγόμενης από την μεταξύ τους σύμβαση ανώμαλης παρακαταθήκης, εκτός από το ποσό των 50,00 ευρώ, σύμφωνα με τα διαληφθέντα στην μείζονα σκέψη, διότι η δική του

ειρημένη συμπεριφορά συνιστά ελαφρά αμέλεια. Έτσι πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η αγωγή ως βάσιμη και κατ'ουσίαν και να αναγνωριστεί η υποχρέωση της εναγόμενης να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 6.950,00 [=7.000,00 -50,00]ευρώ, με το νόμιμο τόκο υπερημερίας και όχι επιδικίας από την επίδοση της αγωγής, κατ' αποδοχή του σχετικού αιτήματος της εναγόμενης, κατ' άρθρο 346 εδ. δ΄ ΑΚ, λόγω μη αδικαιολόγητης αντιδικίας εκ μέρους της τελευταίας. Τα δικαστικά έξοδα, τέλος, του ενάγοντος βαρύνουν την εναγόμενη, λόγω της ήττας της, αλλά θα επιβληθούν ανάλογα προς την έκταση της νίκης του αντιδίκου της (άρθρο 178 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ την υποχρέωση της εναγόμενης να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των έξι χιλιάδων εννιακοσίων πενήντα ευρώ (6.950,00€), με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από την επίδοση της αγωγής.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος της εναγόμενης μέρος της δικαστικής δαπάνης του ενάγοντος, που ορίζει σε τριακόσια είκοσι ευρώ (320,00€).

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου στην Αθήνα, χωρίς να είναι παρόντες οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους, στις 11-3-2025.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΑΤΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ